

Tuần Báo Vô Vi

31 tháng 1 năm 2021

Số 536

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tại sao làm người hay thương nhớ?
- 2) Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên?
- 3) Muốn thiện tốt thì phải làm sao?
- 4) Chuyện gì chướng ngại nhất trong đời?
- 5) Hít thở để làm gì?
- 6) Bệnh uất khí do đâu hình thành?
- 7) Tại sao mất quân bình?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Cairns, 13-04-2003 3: 00 AM 1) Hỏi: Tại sao làm người hay thương nhớ? Đáp: Thừa tình cảm tạo thành cơ hội nhớ thương. Kệ: Duyên Trời chuyển động khắp nơi nơi Cảm thức trần gian chỉ có Trời Chuyển thức độ hành duyên tự đạt Thành tâm tu luyện học nơi nơi.	Sydney, 14-04-2003 3: 18 AM 2) Hỏi: Mưu sự tại nhơn thành sự tại thiên? Đáp: Thừa mưu sự tại nhơn thành sự do Trời ân độ. Kệ: Mỗi mỗi đều do đáng trí năng Hồi sinh phát triển tự công thành Nhơn gian uyển chuyển tùy tâm thức Khó khổ chính mình tự hướng thanh.
Sydney, 15-04-2003 4: 10 AM 3) Hỏi: Muốn thiên tốt thì phải làm sao? Đáp: Thừa muốn thiên tốt thì phải ăn uống có trật tự. Kệ: Hít thở khai thông đều tiến tốt Cảm thông Trời Đất quy tâm đạo Về không thanh nhẹ tự ra vào Giải tỏa phiền ưu rõ thấp cao.	Sydney, 16-04-2003 12: 43 AM 4) Hỏi: Chuyện gì chướng ngại nhứt trong đời? Đáp: Thừa uất khí chướng ngại nhứt trong đời. Kệ: Uất khí chướng ngại nhứt trong đời Không thông khó chuyển đường điên loạn Tự mình thức giác tiến tu thông mãn Giải tỏa uất khí trí chuyển hành.
Sydney, 17-04-2003 12: 55 AM 5) Hỏi: Hít thở để làm gì? Đáp: Thừa hít thở để lập lại trật tự quân bình của cơ tạng. Kệ: Nội bộ khai thông trí mở màn Dịu tiến tâm linh tự tiến an Chuyển hóa thâm sâu cùng giải tiến Thành tâm tu luyện tự tâm bàn.	Sydney, 18-04-2003 7: 35 AM 6) Hỏi: Bệnh uất khí do đâu hình thành? Đáp: Thừa bệnh uất khí do nguyên khí của vũ trụ đã hình thành. Kệ: Uất khí tụ tập sanh bệnh tật Không thông nguyên lý phổi không thông Tâm người loạn động mất quân bình Phát triển ngập tràn không thở nổi.
Sydney, 19-04-2003 4: 40 AM 7) Hỏi: Tại sao mất quân bình? Đáp: Thừa mất quân bình tại vì sự lo âu bất chánh. Kệ: Mất quân bình vì sự lo âu Động loạn si mê khó giải sầu Khó giải khó mình tự phải rầu Cơ may không có lại buồn rầu.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 8 (tiếp theo)

...

“*Diễn thanh tự tiến tự đời*”: Diễn chúng ta thanh, tự tiến tự đời, tự đi lên. Đi lên để tiếp theo sự sáng suốt ở bên trên, rồi tự nó giải tán sự trược ô.

“*Từ đời qua đạo nơi nơi dung hòa*”: Từ đời, từ sự phức tạp mà chúng ta không thấy được sự sáng suốt, thì chúng ta sống trong gì? Chúng ta sống trong trầm luân của sự đau khổ. Lúc đó, chúng ta vượt khỏi rồi. Chúng ta thấy ở đâu cũng là ung dung hòa hợp hết, không có chỗ nào bị kẹt, kích động như chúng ta tưởng trước khi chúng ta chưa tu.

“*Thực hành chẳng cảm thấy xa*”: Chúng ta thực hành rồi thì không thấy cái gì khó cả.

“*Bền tâm vững chí mới là người tu*”: Cái gì chúng ta bền tâm vững chí rồi, chúng ta thấy rõ ràng hành trình sửa chữa là đúng. Hành trình sửa chữa là tiến hóa. Hành trình sửa chữa mới thấy là giá trị do chính mình đóng góp, chính mình phải lo cho mình mới là đúng.

Cho nên, các bạn tu ở đây, không ngoài sự thực hành, tự sửa chữa trong chu trình tiến hóa. Cuộc hành hương dài đằng đằng, nếu mà chúng ta không chịu thực hành thì ai giúp đỡ chúng ta đây? Ai lo cho chúng ta tiến hóa, ngoài chúng ta? Chỉ mình mới hiểu mình hơn, chẳng ai hiểu được sự sai lầm của mình. Chúng ta càng ngày càng tỉnh, thì chúng ta càng ngày càng thấy sự sai lầm của chính mình, chớ không thể nói rằng chúng ta đúng. Nếu đúng thì chúng ta đâu cần tu. Đúng thì chúng ta khỏi cần sửa từ li từ tí, mà chấp nhận từ hoàn cảnh này tới hoàn cảnh kia trong định luật sanh, lão, bệnh, tử.

Mọi người ở thế gian, rồi đây đi tới già nua mà thấy rõ sự sai lầm chính mình đã tạo cho mình. Đã làm cho mình đen tối vì sự kích động và phản động luân lưu trong chu trình tiến hóa mà chúng ta nhận định không rõ hướng đi. Không chịu đi lên, nhưng chỉ có đi xuống. Làm sao đạt được chánh pháp. Làm sao rõ được tình thế nguyên căn.

Cho nên, chúng ta có tu thấy rõ ràng. Khi càng thấy rõ, chúng ta ao ước cái gì bây giờ? Chúng ta ao ước

trở về nguồn cội, trở về sự sáng suốt vô cùng tận. Chính chúng ta đã dày công từ bao nhiêu năm, bao nhiêu tháng, bao nhiêu giờ. Bây giờ, chúng ta mới thấy được, hé ra một chút. Từ đó, chúng ta tin rằng sự thực hành của chúng ta không hoang phí. Chỉ dày công thực hiện để đóng góp trong chu trình tiến hóa của phần hồn. Nhiên hậu, mới hòa cảm với các nơi các giới.

Chúng ta càng tu càng thấy sung sướng. Càng tu càng thấy nhẹ nhàng. Càng tu càng thấy sự thay đổi của nội tâm, nội tạng, trong sự tiến hóa của tham, sân, si, hi, nộ, ái, ô, dục đều phải thay đổi và tự nhắc lấy mình.

Các bạn Soi Hồn, nhắm mắt thấy ánh sáng, rồi một ngày nào đó, các bạn đi trong sự tham dục hướng hạ thì ánh sáng đó mất đi, không còn ánh sáng nữa và sự bận tâm trở về với các bạn. Cứ kẹt, kẹt như con người bị giam trong một cái tủ. Bốn cánh tủ che đầy chúng ta, rồi tiến thoái lưỡng nan. Cứ như vậy, gây ra những sự bất bình của nội tâm, làm cho chúng ta chậm tiến và thiếu hẳn sáng suốt. Rồi tưởng chúng ta là hay, cái nào đến với chúng ta cũng chê. Chúng ta tưởng rằng chúng ta hay hơn mọi người, kể cả Tiên, Phật, Thánh chúng ta cũng không cần biết. Đó là một tư tưởng cống cao ngạo mạn. Đi đâu? Cống cao ngạo mạn là đi xuống. Tưởng ta đây, rồi đâu còn học nữa để tiến hóa. Tưởng ta giỏi hơn thiên hạ, thông minh hơn người khác nhưng mà không hiểu rõ sự thông minh đó do đâu mà có. Do chính ta có? Không! Bình tâm một chút để xét sự phối hợp của cả căn khôn vũ trụ chấm điểm cho chúng ta. Thấy chúng ta trình độ tới đâu thì bề trên chuyển hóa một phần sáng hơn để chúng ta học ăn, học nói. Để sửa mình tiến hóa. Để cho phần hồn càng ngày càng thanh nhẹ, vững chí tiến hóa.

Các bạn tu rồi có một phần sáng suốt, đừng tưởng rằng chính bạn có, chính bạn hay. Bạn không làm gì có và không làm gì hay hết. Một vị sư, một vị gi có tâm tu bao nhiêu năm cũng không dám xưng mình

hay, xưng mình giỏi. Nhưng mà là hiểu học, cần học hỏi nhiều. Từ hành động một của bất cứ nơi nào đưa đến, người cũng phải lo học, lo tiến, lo sửa. Đó! Mới mong rằng ngộ được chánh pháp, để tiếp tục tu. Ngoài thể xác của chúng ta, chúng ta cũng phải như thể đó mới có cơ hội học. Còn nếu chúng ta tự đắc, tự cao, thì không bao giờ có cơ hội học được gì hết. Chúng ta vẫn kẹt, kẹt mãi, không tiến nên đâm ra điên cuồng.

Cho nên, các bạn thấy ở thế gian có một số người điên cuồng, không thể nói gì để cho người ta hiểu được. Có một số người cũng tham gia tu, nhưng tu một thời gian rồi khùng nói bậy. Tại sao? Tại vì phần diện của họ không chịu hướng thanh, mà hướng hạ. Rồi mong bề trên phò hộ, bề trên làm sẵn cho họ ăn, làm việc cho họ, phục vụ cho họ! Nghĩ: “Tôi kêu tới Ôn Trên, Ôn Trên phải lo cho tôi“. Đó là chuyện sai lầm, không tiến nổi, tự giam mình trong cảnh đời đời mà không hay.

Thượng Đế đã cho chúng ta đầy đủ tài năng, quyền thế để phát triển đi lên. Có sự huyền vi, có một thế đứng để tiến hóa, hướng Thượng. Chúng ta không chịu, cứ đâm đâm kêu bề trên phải phục vụ cho chúng ta, lấy sự thông minh lợi dụng Đấng Trọn Lành, kêu rêu sự giúp đỡ của bề trên đối với chính mình. Kết quả ở đâu mà có?

Các bạn thấy cha mẹ thương yêu các con là một chuyện. Nhưng mà các con phải tự phát triển mới thấy rõ sự phát triển của chính mình. Hòa hợp với sự thương yêu xứng đáng của cha mẹ, thì chúng ta mới càng cố gắng hòa hợp bên trên, mới xứng đáng tình thương của Trời Phật đã và đang ban bố hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, mới tiến tới sự sáng suốt vô cùng tận.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

L A, ngày 05/02/2003

Kính gửi Đức Thầy,

Con tên TBD. Trước đây con có gửi thư cho Đức Thầy và được khuyên phải dứt khoát lo tu học. Lời dạy đó đến nay con mới hiểu hết và thực hiện được. Con xin cảm ơn Đức Thầy cùng khối Vô Vi đã giúp con tự thức, xa rời môi trường động loạn để lo cho sự tiến hóa của phần hồn. Ngày nay bình tâm xét lại con mới thấy quá trình sai lầm ghê gớm trước nay, chỉ biết ăn năn nguyện một lòng tu học để không phụ lời khuyên dạy của Đức Thầy.

Duyên may con được đi Sa Đéc và gặp Thầy H dạy cho chú Kim Cang. Nhờ vậy chứng tà trước xâm nhập tấn công lúc con công phu nay đã giảm nhiều. Hiện con đang hành pháp như sau : công phu đúng giờ Tý, sáng sớm Soi Hồn thêm một lần, trong ngày trì niệm chú Kim Cang, tối làm Chiêu Minh. Kính mong Đức Thầy chỉ dạy thêm chỗ nào thiếu sót để con bổ túc.

Một lần nữa con xin cúi đầu cảm tạ công ơn Đức Thầy đã tái sinh con. Con xin kính chúc Đức Thầy thêm nhiều sức khỏe để tiếp tục dìu dắt chúng con trên đường đạo pháp.

Kính bút,
TBD

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

B D,

Thầy vui nhận được điện thư của con đề ngày 05/02/2003 được biết con đã hiểu và thức tâm ăn năn sám hối hướng về con đường tu sửa trong chu trình tiến hóa của phần hồn. Con nên đọc cho kỹ cuốn Thực Hành Tự Cứu mà dẫn thân ngày đêm hành pháp thì sẽ có kết quả tốt ở tương lai.

Vô Vi có 10 điều Tâm niệm như sau :

- 1) Nhịn nhục và cần mẫn.
- 2) Dứt khoát thất tình lục dục.
- 3) Tha thứ và thương yêu.
- 4) Nuôi dưỡng tinh thần phục vụ tối đa.
- 5) Bỏ thí và vị tha.
- 6) Đối đãi thật tâm và lễ độ.
- 7) Sống tạm để cứu đời không phải để hưởng thụ.
- 8) Giữ tâm thanh tịnh trong mọi trường hợp xảy ra.
- 9) Quên mình trì niệm lục tự Di Đà.
- 10) Hoà tan trong khổ mưu cầu sớm thức tâm.

Con nên học thuộc lòng 10 Điều kể trên thì sẽ giúp để con tháo gỡ được nhiều sự rắc rối trong cuộc sống hiện tại.

Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Washington D.C., ngày 26 tháng 4 năm 1982

TỪ THƯỢNG ĐẾ MÀ CÓ,
HÒA TAN VỚI THƯỢNG ĐẾ MÀ TỰU
(tiếp theo)

Bàn tay đầu gối giao liên
Pháp Luân Thường Chuyển khai miền trước ô
Lấy thanh giải trước Nam Mô
Hít vô đầy rún tung vô ngực đầu
Sáu lần khai triển nhiệm mầu
Thông đường đại tiểu giải sâu giải mê
Ngồi yên phẳng lặng hướng về
Xuất hồn đánh lễ Phật kè Cha yêu
Nam Mô nguyện niệm thật nhiều
Giải thông đời đạo đạt siêu tâm hồn
Tùy theo ý chí sanh tồn
Càng lâu càng tốt trợ hồn tiến thăng
Chuyện đời lắm chuyện khó khăn
Thực hành tự giải cơ tầng cảm giao
Đạt thanh tâm nhẹ nhiệm mầu
Cầu cho thiên hạ giải sâu giải mê
Chẳng còn lý luận khen chê
Sửa mình là chánh bồi bề chẳng còn
Hành trình vượt núi vượt non
Bộ đầu khai triển chẳng còn tối tăm
Đến đây xin bạn hiểu thâm
Đường tu là chánh chớ lầm ngoại lai.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.04 PHẨM KULAVAKA

37. CHUYỆN CON CHIM TRĨ (Tiền Thân Tittira)

Ai kính bậc lớn tuổi ... ,

...
Với mục đích khuyến giáo các Tỳ kheo, bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỳ kheo, trong thời quá khứ, các loài thú cũng nghĩ: “Thật không thích đáng cho chúng tôi, nếu chúng tôi sống không tôn trọng, kính nể lẫn nhau, sống không tùy thuận nhau. Sau khi biết ai lớn tuổi nhất trong chúng tôi, chúng tôi sẽ đánh lễ vị ấy”.

Sau khi khéo tìm hiểu, biết được vị cao niên nhất, chúng đánh lễ vị ấy, vì vậy khi mạng chung, chúng được sanh tràn đầy thiên giới.

Nói vậy xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

Thuở xưa, trên sườn Hy-mã-lạp-sơn có ba con vật sống gần một cây bàng lớn: con chim trĩ, con khỉ và con voi. Chúng sống không tôn trọng, không kính nể, không tùy thuận lẫn nhau. Rồi chúng suy nghĩ: “Thật không xứng đáng cho chúng ta sống như thế này. Ai cao niên nhất giữa chúng ta, chúng ta sẽ đánh lễ vị ấy!”. Trong khi chúng tìm hiểu vị cao niên nhất giữa chúng, thì một hôm, giữa chúng, khởi lên phương tiện này khi cả ba con ngồi dưới gốc cây bàng, chim trĩ và khỉ hỏi con voi:

- Nay bạn voi, bạn có biết, khi bạn thấy cây bàng này lần đầu tiên, cây ấy to như thế nào?

Con voi nói:

- Nay các bạn, khi tôi còn bé nhỏ, cây bàng chỉ là một bụi cây, tôi đi ngang qua nó đụng bắp vế tôi. Khi tôi đứng ngang cây ấy, cành cây cao nhất chỉ chạm đến lỗ rốn. Như vậy tôi biết cây này từ khi còn là một bụi cây.

Rồi hai con vật ấy lại hỏi con khỉ như trên. Con khỉ nói:

- Nay các bạn, khi tôi còn là khỉ con, tôi ngồi trên đất, chỉ vươn cổ ra, có thể ăn được chồi cao nhất của cây bàng non này. Như vậy tôi biết cây này từ khi còn nhỏ.

Hai con vật kia lại hỏi con chim trĩ như trên. Con chim trĩ nói:

- Nay các bạn, thuở trước, tại một chỗ nọ, có một cây bàng lớn. Tôi ăn trái cây, đi đại tiện ở chỗ này, từ đấy, cây này mọc lên. Như vậy, tôi biết cây này từ khi cây ấy chưa mọc. Do vậy, tôi cao niên hơn các bạn.

Được nghe nói như vậy, con khỉ và con voi nói với chim trĩ có trí:

- Nay bạn, bạn cao niên hơn chúng tôi. Từ nay trở đi, chúng tôi sẽ cung kính, tôn trọng, đánh lễ, cúng dường bạn. Chúng tôi sẽ đánh lễ, nghênh tiếp, chấp tay, phục vụ bạn. Chúng tôi sẽ vâng theo lời khuyến giáo của bạn. Bắt đầu từ nay, bạn sẽ chỉ dạy khuyến bảo chúng tôi.

Từ hôm ấy trở đi, con chim trĩ khuyến bảo chúng, an trú chúng trong giới luật, và tự mình

thọ trì giới luật. Cả ba con vật kính trọng, kính nể lẫn nhau, tùy thuận nhau, sống như vậy cho đến mạng chung, rồi đi lên thiên giới.

Bậc Đạo Sư nói:

- Mục đích của ba con vật này là sống Phạm hạnh nhờ con chim trĩ. Nay các Tỳ kheo, nếu những thú vật ấy sống tôn trọng, kính nể lẫn nhau, thì vì sao, các ông đã xuất gia trong Pháp Luật khéo giảng này, lại không thể sống tôn trọng, kính nể lẫn nhau? Nay các Tỳ kheo, Ta khuyên cáo các ông, bắt đầu từ nay trở đi, tùy theo tuổi lớn, các ông hãy đánh lễ, nghênh tiếp, chấp tay, phục vụ; tùy theo tuổi lớn, hãy dành chỗ ngồi tốt nhất, đồ ăn khát thực tốt nhất; bắt đầu từ nay trở đi, không bao giờ một vị lớn tuổi

lại bị một vị trẻ tuổi tranh giành trú xứ. Ai tranh giành sẽ phạm tội.

Sau khi kể pháp thoại này, bậc Chánh Đẳng Giác đọc bài kệ:

*Ai kính bậc lớn tuổi,
Là thiện xảo trong Pháp,
Đời này được tán thán,
Đời sau, sanh cõi lành.*

Như vậy, bậc Đạo Sư nói lên lời tán thán hạnh kính lễ bậc lớn tuổi và kết hợp hai câu chuyện với nhau, rồi nhận diện Tiền thân:

- Thời ấy, con voi là Mục-kiền-liên, con khỉ là Xá-lợi-phất và con chim trĩ là Ta vậy.

(còn tiếp)

